

# A régi lemez

Számtalan reagálást levelet, telefont kaptunk Cserepes sori cikkeinkkel kapcsolatban. Elsősorban az érintettek dühöngtek, panaszkodtak és kérdeztek, joggal: Ki felel a kialakult állapotokért? A hatóságok miért tehetetlenkednek? Az érintettek elégedjenek meg magyarázatokkal, miközben helyzetük tovább romlik? Tudjuk-e, hogy a piac környéki telekárak 50 százalékkal leértékelődtek?

Ha a tanács, a köjál és a rendőrség együtt vagy külön nem teremt rendet (talán nem is akar?), akkor a periféria polgárai öntevékenyen megvédik érdekeiket — fenyegetőznek Alsóváros lakói.

Két figyelemre méltó olvasói levél további kérdésekre keres választ, ezért ezeket teljes terjedelmükben alább közöljük.

## KELL-E NEKÜNK CSEREPESES SORI PIAC?

Ehhez a prózai kérdéshez szeretnék hozzászólni. Úgy mond, konstruktívan szeretném megközelíteni a kérdést, noha megértem azokat az egyéni problémákat is, amelyek a környéken lakókat sújtják, vagy azokat, akik szarba léptek, kiknek ellopták a pénztárcájukat, netán valakik éppen ezen a piacon vesztek el a szüzességüket. A dolgok lényege azonban nem ez.

Először is gondolni kellene arra, hogy itt Szeged környékén és főleg a Cserepes soron évi 3-4 milliárd marka kering. A világon minden polgármester, minden kereskedő, és gyártó, továbbá bankember igen boldog volna, ha ilyen hatalmas vásárlóerő, áru- és pénzalap, továbbá áru kínálat jelenne meg a közvetlen környezetben anélkül, hogy ezért bármit is kellene tennie. Ebből összesen akár 1 milliárd márkás profitot lehetne realizálni. Számításaim szerint, csak a piaci szolgáltatásokból és a közvetlenül kapcsolódó egyéb tevékenységből évi 1 milliárd forint forgalmat lehetne elérni, amelyből a tiszta nyereség legalább 500 millió forintot érhetne el. Mindez, az összes szükséges feltétel biztosítása mellett és kulturált körülmények között is megvalósítható.

Igazán nem akarok senkit sem megbántani, de egy korrump tanácsí vezetés, és egy még maffiásabb Piac Kft. közreműködésével természetesen semmi sem érhető el. Az a pár millió megvan a vezetőknek, és ezzel kész. Mintegy szándékosan élezik a helyzetet, fokozzák a dráma, hogy azután mindenféle irracionális megoldás születessen. Nyilvánvalóan, az egyéni manipulációk és viszázsok annyira lekötik az illetékesek energiáját, hogy már nem képesek a korszerű piacszerzési feladatok elvégzésére.

Tehát, azt állítom — nem áruván el a konkrét ötleteket —, hogy a Cserepes sori piac a város egyik nagy üzlete lehetne. Ehhez, elemi matematikai, biológiai és fizikai ismeretek kellene. A vonatkozó törvények sem Szeged határában, sem a Cserepes soron nem vesznek el hatályukat.

A dolog konkrét vonatkozásait illetően: mindenkéltén cáfolni szeretném, hogy a piac, a polgárok részére nem hasznos. Ennyi embert nem lehet hülyének nézni. Mind az eladók, nepperek stb., mind a naponta kivevő több ezer vásárló, valamilyen értelmes, szükségzerű és természetes emberi mozgás által vezérelve vállalja ezt a tortúrát. El kell ismerni, hogy nagyon sok

cikk — gyermekruházat, híradástechnika, szerszám, egyes ruházati cikkek etc. — fél- és negyedáron kapható a piacon. Még a magyar gyártmányú és közkezdvelt cigaretták is olcsóbbak a hivatalos szabadártnál.

Végül is figyelembe kell venni, hogy Közép-Európában vagyunk. Az adott történelmi esemény teremtett egy konstellációt, amihez a meseirodalom csak távolról kapcsolódik. Sok-sok dolgot meg kell majd fontolnunk, de a kreativitásunkat mindegyképpen meg kell találnunk és alkotnunk kell. (Név és cím a szerkesztőségben.)

## CSAK JÁRVÁNY NE LEGYEN!

Mint adófizető állampolgárt mélysegesen felháborít Szeged Megyei Városi Községésgügyi- Járványügyi Szolgálat vezetőjének nyilatkozata, melyben bevallja: „a piac közegésgügyi hatóságai engedély nélkül működik.”

Na fene! — ez a fránya piac hatósági papír nélkül is működik! De hogyan?!

Megadja a választ is az értünk felelős szolgálat vezetője: „az alapvető higiénés szabályok betartása nélkül!”

Kinek a feladata a szabályok betartásának ellenőrzése, illetve betartása? Ugye nem a cégbírság, vagy a vámosoké? Hanem mondjuk és állítjuk: az öné, tisztelt főorvosnő!

Ha szétárja kezeit és égre emeli tekintetét, ez határos jelenet, de a fennálló járványveszély ellen mit sem ér! Azt hiszem, a radikális intézkedések megtételének elmulasztásáért máris felelősség terheli, de a súlyos problémák megoldásának „körbejárása”, így kellene, úgy kellene latolgatása, ételmérgezések, járványos megbetegedések remképének esetelése, azonnali radikális intézkedések megtételének további halogtatása a jelenlegi Köjál-apparátus feladatának ellátását is megkérdőjelezi.

Nem tudom, sirjak-e vagy nevessek naivitást súroló költői kérdéseim, ezért én, a laikus megpróbálom tömören válaszolni a legfontosabbra, mely így hangzik: ki a felelős a Cserepes sori piac áldatlan állapotáért?

Válaszom: elsősorban az üzemeltető, és az üzemeltetés ellenőrzésével megbízott hatóság(ok)!!!

Remélem ok-okozati összefüggés alapján se járvány, se ételmérgezés nem lesz vendégünk az elkövetkezendő hónapokban, de illik tudni minden illetékesnek, ha mégis egyik vagy másik meglátogat bennünket, ki kap meghívót a vádlottak padjának koptatására.

N. K.

A helyzet, úgy tűnik, pattanásig feszült. Utolsó kérdésként felvetődik: vannak-e Szeged városának felelős gazdái, s ha netán igenlő lenne a válasz, akkor kik azok?

A pénteki városházi döntés értelmében ma egy hétre bezár a bazár: út- és parkolóépítés miatt. Kollégámmal mindenesetre a helyszínen leszünk, s a zárás ellenzők véleményét és hangulatát is lejegyezzük.

(varga)



Az ipari vásár idején a nagybani zöldségpiacot kitelepítették Kiskundorozsmára. Helyüket — felismerve a lehetőséget — azonnal elfoglalták a Cserepes sori nemzetközi piac előretolt egységei, kicsiben megmutatva, hogyan is működnek az annyira áhított piac törvényei. A zöldségesek azonban hamarosan ellentámadásba kezdenek, és hétfőn visszafoglalják a területet.

„Ki fogjuk szorítani a Cserepes sori árusokat” — mondja Ádám Sándor, a Marx téri piacfelügyelőség igazgatóhelyettese. Július 30-ától ismét a nagybani zöldség-gyümölcs piac lesz a Marx tér nyugati oldala. A hatalomátvitel zavartalanlásának biztosítása érdekében már szombattól megerősített felügyelet zárja le a területet az illetéktelen árusok elől.

## Fertőzésveszély

Az egyre nagyobb számban kereskedők ugyanis a tiltó rendszabályok ellenére üzik a rászoruló vásárlókörzönség körében népszerű tevékenységüket. Helypénzt



Megütötték a rendészt

## Marx tériek — támadásban

ugyanis nem szednek tőlük, mert ezzel elismernék azt, hogy helyük van a piacon. Csak az autóparkoló használatáért kell fizetniük. Nem szabad elfelejteni azonban, hogy mindenkire veszély leselkedik, aki itt élvelemiszer vásárol. Nyers, darált húst műanyag zacskóban összelapítva, a gépkocsi szőnyege alatt szállítva hoznak be. A nyári melegben megnő a fertőzésveszély.

De éppígy kockázatos gombát, uborkát, paradicsomot, vagy bármilyen zöldséget vásárolni, hiszen a korábban alkalmazott növényvédő szerekről nem tudni, mérgező hatásúak-e még.

## Késsel fenyegetőztek

A piacrendészt tehetetlennek bizonyult az árusok rohamával szemben. Az öt-

jelentek, a négy (!) piacellenőr délután már nem bírta a nyomást.

## Tehetetlenül

Itt is megjelent — éppúgy, mint a Cserepes soron — a nepper, feketézó réteg. Ők már magyarok, akik hangosan tiltakoznak bármiféle rendcsinálás ellen. De a vásárlók is tesznek megjegyzéseket: „Mik maguk? Rendőrök, csendőrök? Vége a kommunista uralomnak!” — és ehhez hasonló.

Tagadhatatlan, hogy jelentős társadalmi réteg szorul rá arra, hogy a bolti áraknál jóval olcsóbban vásároljon. A rendet azonban főnn kell tartani. Erre viszont a piacgondnokság egyedül képtelen, hiszen hatósági jogkörük nincs.

Szombattól mindenesetre tilos külföldi rendszámú gépkocsiknak a piac parkolójában várakozniuk. A napi piac 5-től 15 óráig tart nyitva, ennek pontos betartása a takarítás zavartalan sága miatt fontos lenne. A nagybani piac délután 3 órától másnap délig üzemel (itt 12 és 15 óra között takarítanak).

Ny. P.

## Mai mese — tanulsággal

## A szegény kis asszonyka meg a jósnő

Hol volt, hol nem volt, volt egy asszony, fiatalka. Gondolta, itt az ideje szerencsét próbálni. Kiballagott hát ama mesebeli piacra, ahol minden van, mi szem-szájnak ingere. De bizony, az asszonyka nem vásárolt, nem alkudozott, hanem inkább játszott.

— Itt a piros, hol a piros — mondta neki a füstös képű varázsló, akinek még a szeme sem állt jól. Szegény kis asszonyka egy darabig játszott, aztán mikor a gonosz varázsló elnyerte tőle az arany nyakláncát, meg az aranygyűrűjét, bánatában sírva fakadt. Szíve-lelke tele fájdalommal... Kesergett, egyre kesergett, már-már vigasztalhatatlan. Egyszer csak hozzá hasonlóan fiatal, jó tündérek termettek mellette. Megvigasztalták a szegény kis asszonykát: a varázslóval mindketten megjárták, cigánylányokká változtatták őket. De se baj! Mert van ám egy mindent tudó, mindent látó jósnő, akinek még a varázslónál is nagyobb a varázssereje.

— Hol van hát az én megmenetóm? — kérdezte fölvidulva az asszonyka. A jó tündérek fölirták a lakáscímét, és megígérték, még aznap elkísérik hozzá a csodálatos jósnőt.

A szegény kis asszonyka várt, várt, egyfolytában várakozott. Már elhagyta minden reménye, amikor megszólalt a csengő. Hát, mit ad Isten, a jósnő állt az ajtóban. Széld szavakkal fordult a pörüljárt asszonykához:

— Bízál bennem, higgylé nekem, segíték a bajodon! Hozzál hamar egy tyúktojást, tedd az asztal közepére! — Az asszonyka szót fogadott,

S tátott szájjal bámulta, a jósnő hogyan úzi a tojásba a rontást.

— Lelkem, lelkecském, adj egy kontózt, hogy vegyem föl, úgy hamarabb eltávozik lelkedből és házadból a gonosz. Megtisztulsz, és elnyered jutalmad, meglátod. Viszszakapod láncodat, gyűrűdet, csak legylél türelemmel, és bizzál bennem — valami ilyesfélét mondhatott a jósnő, mert pontosan senki sem értette volna szavait, annyi varázsigét mormolt közben. Amikor a szegény asszonyka hitében meg erősödött, a jósnő elmondta, milyen próbatételek előtt áll. Hát, kétszer kilenc darab ajándékot kell adnia a rontásűzés fejében, de kilenc nap elteltével. Az asszonyka úgy tett. Először kilenc darab frottírtörülközőt ajándékozott, másodszor pedig tizenegyezer forint jutalmat adott. Ezt a pénzt a jósnő vidékre vitte, ahol a hétfejű, meg a tízenkét fejű táltos lakik, az úrasszonnyal. A 11 ezer forintból megvendégelte a táltosokat és az úrasszonyt, hadd legyen minél jobb a kedvük, minél elégedettebbek legyenek a jószívűség láttán.

Várt a szegény kis asszonyka, mikor tér vissza a jósnő. Telt, múlt az idő, már-már elvesztette bizodal-mát — se nyaklánc, se gyűrű, se törülközők, se kontós, se 11 ezer forint —, amikor felbukkant a jósnő. Nagyon haragudott. Megtudta, bizonyára a táltosoktól, vagy magától az úrasszonnyól, hogy a szegény kis asszonykának még a takarékbán is van pénze. Pironkodott a szegény kis asszonyka, amiért eltítkolta, rögvést jóvá is tette a turpisságát. Elmentek a takarékbá, ki-

vették az 55 ezer forintocskáját, amiből ötvenet oda is adott menten a jósnőnek.

— Erősödél hitedben, és légy türelemmel — mondta a jósnő, és elvitte a pénzt. Múltak a napok, a szegény kis asszonykáról a rontás csak nem akart elmúlni, a lánc és a gyűrűje még mindig nem került elő. Am a jósnő csitította. Egyszer, mikor az asszonyka fülében új fülbevalót látott, akkor megint éktelen haragra gerjedt.

— Miért nem mondtad meg, hogy aranyad is van még? — ordibálta a szegény kis asszonykának. — Át kell adnod az összeset, hát ezt érdemlem én?! — A szegény kis asszonyka szaladt is haza, a lába se érte a földet. Szempillantás múlva vissza is ért, egy gyógyszeres üvegcsében odaadta a jósnőnek még a kislánya fülbevalóját is. Az megbé-kült. Nemsokára megint találkoztak a Marx téren, ahol a szegény kis asszonyka szentelt vizet kapott három ezer forintért. De már az asszonykának nem volt elég erős a hite, sem a türelme. Gyanakodni kezdett. Gondolta, csak megkeresi, hol lakik ez a jósnő, s kérdőre vonja, mikor teljesedik be végre a varázslata. No, ezt kár volt tennie. Kapott is egy cipővel! A jósnő és az elvarázslott cigánylányok úgy megverték, még má is fáj neki.

Talán ezért, talán más miatt, ki tudja, a szegény kis asszonyka elővette józan eszét — ha ugyan azt —, és elment a Párizsi körútra, abba az emeletes házba, ahol rendőrök dolgoznak. Elmesélte nekik, hogyan is bántak el vele, szegény feivel. Elkerekedett szemmel hallgatták a szegény kis asszonykát, de nem mondták neki: Menjen a csudába... Nyomozásba fogtak, s bizony, rá kellett jönniük, ez a mese szóról szóra igaz. 1990. május 26-a és július 26-a között történt, Szegeden.

Mag Edit